

דעם רבינ'ס

איכס

וישב תשפ"ב
גליון 69

אייערע קינדער זאלט איר מודיע זיין
וואס דא האט זיך גיטאן (שיהר"ר'ס)

דער ריינער קוואל

א גוטן לעכטיגן שבת פאר אלע טייערע קינדער

מיר שטייען שוין הארט פאר חנוכה, ווי עס איז באוואוסט האבן חכמינו זכרונם לברכה קובע געווען אין די חנוכה טעג, להודות ולהלל, צו דאנקן און לויבן דעם אויבערשט'נס נאמען.

דער עיקר פונעם דאנקן געבן מיר ארויס ביים זאגן הלל מיט שמחה, נישט נאר ביים הלל פון חנוכה טעג נאר אויף אלע ימים טובים האב חז"ל קובע געווען צו זאגן הלל, אזוי ווי ס'שטייט זכר עשה לנפלאותיו חנון ורחום ה' און רש"י טייטשט אויף דעם אז עס איז א גרויס רחמנות פון השם

יתברך וואס האט אונז קובע געווען ימים טובים וואס זיי זענען א געדענקונג צו די נסים און וואונדער וואס דער אויבערשטער האט געטון מיט אונז.

עס פֿרעגט זיך גלייך א פֿראגע: "וואס איז די גרויסע שמחה אז

מיר דערמאנען בשעת'ן זאגן הלל די נסים און וואונדער וואס דער אויבערשטער האט געטון מיט אונז אמאליגע צייטן? ליידער זענען מיר נאך טיף אין ביטערן גלות, לכאורה וואלט בעסער געווען מיר זאלן ענדערש בעטן און שרייען צום באשעפער ער זאל שוין רחמנות האבן אויף אונז און ארויסנעמען פון גלות און אויסלייזן מיט א גאנצע גאולה," און ווי מיר זען האבן טאקע חז"ל באשטימט תפלות אויף דעם משה דעם גלות.

ענטפערט ר' נתן, דער אמת איז אז שרייען און בעטן איז זייער וויכטיג און טייער און דורכדעם קענען מיר זיך האלטן אין גלות, אזוי ווי חז"ל זאגן "אין פחינו אלא בפה", אבער אויב מיר וועלן נאר שרייען און זיך נישט אפגעבן מיט דאנקן און לויבן השם יתברך קענען מיר חלילה אויפהערן אינגאנצן זיך צו קערן צום אויבערשטן - אויב מיר וועלן זיך נאר ארומקוקן אויף די צרות און ביטערנישן וואס מיר גייען אריבער אין גלות.

דעריבער האט דער אויבערשטער מיט זיין גרויס חסד געגעבן די ימים טובים, וואס דעמאלט איז א צייט ווען מיר דערמאנען זיך אין די געוואלדיגע נסים וואס דער אויבערשטער האט געמאכט מיט פֿלל

ישׂראל און מיט יעדן פון אונז פֿריוואט, און מען זאגט דאן הלל אויף אלע נסים וואס איז געווען און וואס ס'וועט זיין ביזן סוף, אזוי וועלן מיר קענען איבערדרייען אלע אונזערע שוועריקייטן צו שמחה און פֿרייד.

דאס הייסט אז עס איז נישט גענוג צו שרייען צום באשעפער, עס פֿארלאנגט זיך אויף דאנקן און לויבן!

אן אייביגע "לאטקע"

יענקעלע איז געווען א יתום. ער האט נעבעך נישט געקענט וואוינען אינדערהיים ווי אלע קליינע קינדער וועלכע האבן א ווארימע טאטע און מאמע וואס זארגן זיך פאר זיי. די פארוואלטער פון קינדערהיים זענען טאקע געווען עקסטער געטריי און איבערגעגעבן צו די נעבעכדיגע יתומים אבער עס האט אים געפעלט די ווארימקייט פון א ליבע משפחה. ביינאכט אין די טינקליקייט, ווען ער איז געלעגן אין בעט האט ער גע'חלומ'ט פון זיין ליבע מאמע און טאטע פון וועמען ער איז אזוי ווייט. אינמיטן האט ער געפילט ווי זיין קישן ווערט נאס. אוי, זיינע טרערן זענען גערניען אן רשות און אים פארפלייצט מיט פליסיגקייט.

פון צייט צו צייט פלעגט זיך יענקעלע אריבערכאפן קיין קטמון וואו עס האט זיך געפונען די ברסלב'ער שול. דארט צווישן אן'ש האט יענקעלע זיך געשפירט פארזיכערט. די ווארימע ווערטער פון רבי'ן וואס ער האט דארט געהערט האט אים אנגעווארעמט זיין פאר'חלש'טע הארץ.

חנוכה. יענקעלע בענקט צו זיין היים. צו זיין טאטענ'ס הייליגע לעכט צינדן. אוי, זיין מאמע'ס הייסע לאטקעס. זיין הארץ גייט אויס פאר בענקשאפט. זיינע פוס האבן פון זיך אליינס זיך ארויסגעלאזט אויף דער באקאנטער וועג קיין קטמון. ער האט אריינגעשפאנט אין שול און זיך אויסגעמישט צווישן עולם און זיך איינגעהערט צו די הייליגע ווערטער פון רבי'ן וואס די ברסלב'ער לייט האבן דארט ארומגערעדט. די ריקודים און פייערליגע טעניץ האט אים ממש דערקוויקט. נאך א לאנגע חנוכה פארברענג האט יענקעלע'ס הארץ געשפירט אנגעזעטיגט אבער זיין קערפער האט נישט געוואלט פארגעסן אז ער האט פארפאסט דעם נאכטמאל אין קינדערהיים. יא, זיין נשמה איז זאט אבער וואס איז מיט זיין מאגן? ער איז הונגעריג, מ'קען זיך נישט ארויסדרייען פון עסן. יענקעלע וויל עפעס נעמען אין מויל אבער סאיז נישט געווען וואס. אין יענע צייט האט געהערשט א שרעקליכע הונגעריג. סאיז קוים געווען אביסל ברויט צו באקומען. אבער ביינאכט איז שוין

אלעס געווען אויסגעליידיגט.

שעמעוודיגעהייט האט זיך יענקעלע צוגעשלייכט צו ר' שמואל שפירא ז"ל.

"איך בין הונגעריג," האט ער ארויסגעשטאמלט שטיל. ר' שמואל האט געעפנט זיינע מילדע אויגן אויפ'ן נעבעכדיגער יתום'ל וואס האט נישט ווער עס זאל זיך זארגן פאר אים.

"זיכער, יענקעלע," האט ר' שמואל אים געענטפערט מיט רחמנות, "קום מיט מיר אהיים וועל איך דיר בל"ג געבן א לאטקע." און ר' שמואל איז אהיים מיט יענקעלע אים צו קענען געבן א לאטקע.

דאס איז געווען א גרויסע מציאה אין יענע הונגעריגע צייטן.

ר' שמואל שפאנט אריין אין הויז אין גייט גלייך אריין אין קאך צו זיין רעביצין. "וואו זענען די לאטקעס?" פרעגט ער איר, "יענקעלע איז הונגעריג."

"אה", קרעכטס די רעביצין פריידא, אפילו א ברעקל איז שוין נישט געבליבן. די הונגעריגע קינדער האבן אלעס אויפגעגעסן..."

"אוי וויי", האט ר' שמואל ארויסגעקרעכצט, "וואס וועט זיין מיט יענקעלע? ער איז הונגעריג. כ'האב אים דאך אנגערייצט מיט א לאטקע."

ר' שמואל האט געהאט גרויס עגמת נפש פון דעם וואס יענקעלע האט נישט באקומען א לאטקע. ער האט עס געדענקט אלע זיינע לעבענ'ס טעג אפילו לאנג נאכדעם וואס יענקעלע האט שוין פארגעסן דערפון.

דעם אנדערן טאג איז געווען פרייטאג. ר' שמואל האט איינגעלאדענט יענקעלע צו די סעודות און אים שטארק מכבד געווען. און יעדעס מאל ווען ער האט אים געטראפן האט ער אים נאכאמאל איבערגעבעטן און אים מכבד געווען מיט וואס ער האט געהאט.

ר' משה בורשטיין ז"ל האט דערציילט אז ר' שמואל איז אמאל געוואר געווארן אז ער פלאנט צו פארן אויף וואקאציע האט ער אים געבעטן אז ער זאל מיטנעמען דעם יתום יענקעלע און אים מכבד זיין.

מיט ר' שמואל'ס רחמנות האט יענקעלע זיך פארדיינט מער ווי א לאטקע. ער האט שטענדיג געהאט א פלאץ אין ר' שמואל'ס הארץ און ווען אימער ר' שמואל האט אים באגעגנט, האב ער אים ווידעראמאל איבערגעבעטן.

מיין אָפּה'ס

שמות. עס איז דא א הויכער וואנט, אויב מען וויל דארט אריבערווארפן די גניזה דארף מען ארויפקריכן אויפן וואנט און דארט ארייננווארפן די שמות.

די קינדער דא אין שטעטעלע זענען געשטעלט אויף דעם צו ארויפקריכן אויפן וואנט און איבערנעמען די זעק שמות און ארייננווארפן אין גניזה. איך בין גראדע גאנץ א לעבעדיגער אינגל! איך קען אויך גוט די מלאכה!

איין טאג ווען איך בין געווען פאראנטווארטליך צו זיין אויף דעם שטעלע, מסדר צו זיין די גניזה, האב איך איבערגענומען די זעק מיט צוריסענע ספרים איך האב געזוכט עפעס שיינע ספר, אפֿשר וועל איך קענען אהיים נעמען עפעס אן אינטערסאנט ביכל ווען פלוזילינג האב איך באמערקט א ספר'ל אן א דעקל פארנווארפן אין די גניזה, איך האב עס אריינגעשטיפט אין מיין טאש און צוגעענדיגט מיין אויפגאבע.

נאכן ענדיגן די ארבעט האב איך זיך דערמאנט אין דעם ספר, איך האב געזוכט א שטילער ווינקל וואו איך קען זיך רואיג אריינטון אין דעם ספר. דער בית המדרש איז גראדע פארמאכט אין די שעה'ן, איך האב געטראפן אן אפענער פֿענסטער און זיך גאנץ שנעל געטראפן אין בית המדרש פארטיפט אינעם גייעם ספר "השתפכות הנפש".

נאכן ליינען עטליכע שטיקלעך בין איך געווארן אזוי צוגעצויגן צו דעם ספר ווי עפעס א העכערקייט האט מיר באנומען, די ווערטער האבן מיר בארואיגט און דערקוויקט מיין זעל מיט בענקשאפט און גלוסטעניש צום באשעפער, זיך צו שטארקן

המשך אויף זייט 7

וואס איז דיין נאמען?

יצחק

וואו וואוינסטו?

אין א שטעטעלע לאקוב, פולין

הא, זייער ווייט פון דא!

וואס קענסטו אונז דערציילן פון דיין לעבן

אין פולין?

מיין טאטע איז א סוחר פון מעל. ער פארמאגט א גרויסע מיל וואו עס ווערן געמאלן יעדן טאג הונדערטער זעקלעך פון מעל. אינדרויסן פון מיל שטייען אסאך וועגענער גרייט אנצולאדענען דאס געפעק זיי אריבערצופירן אין די געשעפטן אין די געגנטער ארום.

מיין טאטע עפנט נישט דעם מיל פאר ער לערנט זיינע באשטימטע שעות. עטליכע שעה נאכן דאווענען איז ער פארטיפט אינעם לערנען. פארשטייט זיך אז דו קונדן זענען גרייט אים אויסצווארטן ווייל זיי גלייכן זייער צו האנדלן מיט מיין טאטן, ווייל ער איז א גלייכער און ערליכער איד, ביי אים באקומט מען פונקט וואס מען באשטעלט, פריש און שיינ געפאקט.

וועלכער חסיד איז דיין טאטע?

א גור'ער חסיד.

דו האסט עפעס שייכות צום ברסלב'ער רבי'ן? יא, גאר אסאך! לאמיר אייך פארציילן אן אינטערסאנטער עפיזאד וואס האט מיט מיר פאסירט.

נעבן אונזער שול, איז דא א ספעציעלער פלאץ וואו מען קען לייגן גניזה, אלטע צוריסענע ספרים וואס מענטשן לייגן אין

די עלעזוטע מעשה וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט

בן מלך ובן שפחה שנתחלפו

~3~

בבקר הסתפל...
וורד מן האילן והלך להפסם,

בתוך כך נעשה לילה... ונתישב בדעתו,
ועלה על איזה אילן...

וואס ער האט גיפונען דאָרט אויף דעם בוים. פון וואַנעט קומקטו אַהער. האט ער אים געגנִטפֿערט. איך בין אַהער גיקומען דורך דעם פֿערד. וואַרין איך האב גיריטן אויף אַ פֿערד. האב איך מיך גישטעלט אַפֿרוען. איז דאָס פֿערד פֿאַנגאַנען און וואַלד אַרײַן. האב איך עס נאָך געיאַגט איך זאל עס חאַפֿין. און דאָס פֿערד איז ווייטער אַנטלויפֿין גינאַרײַן. ביז איך בין גיקומען אַהער. האבין זיי צווישן זיך גימאַכט. אז זיי זאַלין זיך האַלטן אין אײַנעם. און זיי האבן אַפֿגעשמוסט. אז אַפֿילו אז זיי וועלין קומען אין ישוב אַרײַן זאַלין זיי זיך אויף האַלטן אין אײַנעם.

און זיי האבן דאָרט אַיבער גענעכטיגט ביידע און זיי האבן דאָרט גיהערט דאָס קול פון די חיות ווי זיי האבן גיברומט און האבן זייער גישריגן.

אַקעגין טאג. האט ער גיהערט זייער אַ גרויס גילעכטער (חא חא חא) אַיבערן גאַרן וואַלד (פֿלומר דאָס קול פון דעם גילעכטער איז גינאַנען אַיבער נאַר דעם וואַלד) וואַרין סײַ גינען זייער אַ גרויס גילעכטער.

ביז דער בוים האט גיציעטערט פון דעם קול פון דעם גילעכטער. און ער איז זייער דערשראַקן גינאַרײַן און האט גרויס פֿחד גיהאט דערפֿון.

האט אים דער אַנדערער גיזאַגט (דײַטש דער מענטש וואס ער האט גיפונען דאָרט אויף דעם בוים) איך האב שוין גאַר קיין פֿחד נישט דערפֿון וואַרין איך נעכטיג דאָ שוין פֿמה נעכט. איז אַלע נאַכט אזוי. ווי עס קומט נאַהנט צו טאג. הערט מען דאָס גילעכטער. ביז אַלע ביימער ציטערן און טרעסין זיך.

האט ער זיך זייער גישראַקן און האט גיזאַגט צום אַנדערן עס האט אַ פֿנים אז דאָ איז דאָס אַרט פון די לייט (פֿלומר פון די שׂדִים) וואַרין

אינדערפֿרי האט ער אַ קוק גיטאן. האט ער גיזעהן. אז די בהמות שטייען נאַהנט לעבין אים. איז ער אַראַפֿ פון דעם בוים. און איז גינאַנען זיי חאַפֿין. זענען זיי ווייטער אַנטלויפֿין גינאַרײַן איז ער זיי נאָך גינאַנען ווייטער. און זיי זענען ווייטער אַנטלויפֿין גינאַרײַן. און די בהמות האבן זיך גיפונען דאָרט עפֿעס גראַז צו עסין. האבן זיי זיך גישטעלט פֿאַסען. איז ער נאָך גינאַנען זיי חאַפֿין. זענען זיי ווייטער אַנטלויפֿין גינאַרײַן און אזוי איז ער אַלץ זיי נאָך גינאַנען און זיי אַנטלויפֿין ער גייט זיי ווייטער נאָך און זיי אַנטלויפֿין.

ביז ער איז אַרײַן גיקומען אין זייער גידיכטן וואַלד אַרײַן. וואס דאָרטן איז שוין גינען חיות וואס זיי האבן נאַר קיין מורא נישט פֿאַר קיין מענטשן וואַרין זיי זענען ווייט פון דעם ישוב. און סײַ ווידער גינאַרײַן נאַכט. און ער האט גיהערט דאָס קול ווי די חיות ברומען. און ער האט זיך זייער גישראַקן.

דערנױל האט ער דערזעהן ווי סײַ דאָרט גישטאַנען זייער אַ גרויסער בוים. איז ער אַרויף אויף דעם בוים. ווי ער איז אַרויף אויף דעם בוים. האט ער דערזעהן. סײַ גילגט דאָרט אײַן מענטש. האט ער זיך דערשראַקן. נאַר פון דעסט וועגן. האט ער הנאָה גיהאט. מחמת ער האט דאָ גיפונען אַ מענטשן.

האבן זיי זיך גיפֿרעגט אײַנס דאָס אַנדערע ווער ביסטו. אַ מענטש. ווער ביסטו. אַ מענטש. פון וואַנעט קומקטו אַהער. האט ער אים נישט גינאַולט דערציילן וואס מיט אים האט זיך אַיבער גיטאן.

האט ער אים געגנִפֿערט. דאָרף די בהמות וואס איך האב געפֿאַשעט. זענען צוויי בהמות פֿאַנגאַנען אַהער. און דורך דעם בין איך אַהער גיקומען. האט ער ווידער גיפֿרעגט יענעם מענטשן

אין ישוב הערש מען גאר ניט אזוי איין גילעכטער ווארין ווער האט גיהערט א גילעכטער אויף גאר דער וועלט.

דערנאך איז גיווארין תיפף טאג. האבין זיי א קוק גיטאן. האבין זיי געזען. די בהמות זיינע שטייען. און דאס פערד פון יענעם איז אויף גישטאנען. זענען זיי אראפ גיגאנגען. און האבין אנגיהויבן נאך צו יאגן. דער נאך די בהמות און דער נאך דעם פערד.

און די בהמות זענען אנטלויפן ווייטער און ער האט נאך וכו' כפ"ל. און אזוי דער אנדערער יאגט אלץ נאך דאס פערד און דאס פערד אנטלופט אלץ ביז זיי זענען פארגאנגען איינער פון דעם אנדערין. און איינער פון דער אנדערין האט שוין ניט גוואוסט.

דערנווייל האט ער גיפונען (דהיינו דער בן מלך וואס ער האט עס נאך געיאגט נאך די בהמות) זאק מיט ברויט. און דאס איז בונדאי זייער חשוב אין א מדבר. האט ער גענומען דעם זאק אויף די פלייצעס. און איז נאך גיגאנגען די בהמות.

דערנווייל האט ער באגעניגט איין מענטש. האט ער זיך אין דער תחילה דערשראקן נאר פון דעסט וועגן פארט. האט ער אביסל הנאה געהאט. ווייל ער האט דא גיפונען איין מענטש.

האט אים גיפרעגט דער מענטש. ווי קומסטו אהער. האט ער צוריק גיפרעגט יענעם מענטשן. ווי קומסטו אהער האט אים יענער מענטש גיענפערט אים (מיט א לשון ווי איינער פארזינערט זיך) מיינע עלטערין. און מיינע עלטעריןס עלטערין. זענען דא מגודל גיווארין.

אבער דו. ווי קומסטו אהער. ווארין אהער קומט גאר קיין מענטש ניט פון דעם ישוב. האט ער זיך זייער דערשראקן. ווארין ער האט פארשטאנען. אז דאס איז גאר קיין מענטש נישט. ווארין ער זאגט אז זיינע עלטערין זענען דא מגודל גיווארין. און קיין מענטש פון דעם ישוב קומט גאר אהער ניט.

האט ער פארשטאנען אז דאס איז גאר קיין מענטש נישט. נאר פון דעסט וועגן האט ער אים גאר ניט גיטאן און ער האט אים מקרב גיווען (דהיינו דער מענטש פון דעם וואלד האט קיין שום שלעכץ ניט גיטאן. דעם בן מלך וואס ער איז נאך גיגאנגען נאך די בהמות)

און דער מענטש פון דעם וואלד האט צו אים גיאגט. וואס טוסטו דא האט ער אים גיענטפערט. ער יאגט נאך די בהמות. האט זיך דער מענטש צו אים אנגירופן הער שוין אויף נאך יאגן זיינע עוונות.

ווארן דאס איז גאר קיין בהמות נישט. נאר זיינע עוונות פירן עס זיך אזוי ארום. גינג שוין. דו האסט שוין אפ גינמען דאס זייניקע (לומר דיין שטראף האסטו שוין אפ גינמען) היינט הער שוין אויף זי נאך צו יאגן. קום מיט מיר. וועסטו קומען צו דיין זאך.

איז ער מיט אים גיגאנגען. און ער האט מורא גיהאט. מיט אים צו רעדן און צו פרעגין אים עפעס ווארין אזוי א מענטש. טאמער עפנט ער אויף דאס מויל און וועט אים איינשלינגען. איז ער אים נאך גיגאנגען.

דערנווייל האט ער באגעניגט זיין חבר. וואס ער האט נאך געיאגט דאס פערד. און תיפף ווי ער האט אים דערזעהן. האט ער אים תיפף איין ווינק גיטאן. אז דאס איז גאר קיין מענטש נישט און זאלסט מיט אים גאר ניט האנדלען. ווארין דאס איז גאר קיין מענטש נישט.

און איז תיפף גיגאנגען. און האט אים דאס איין גירוימט אין אויער אריין. אז דאס איז גאר קיין מענטש נישט וכו' (כפ"ל) דערנווייל

האט יענער א קוק גיטאן (דהיינו דער מענטש פון דעם פערד) האט ער גיזעהן. ער האט איין זאק מיט ברויט אויף די פלייצעס. האט ער אים אנגיהויבן צו בעטין. ברודער. עס איז שוין כמה טעג אז איך האב נישט גיגעסין. גיב מיר ברויט.

האט ער אים גיענפערט. דא אין דער מדבר העלפט קיין שום זאך ניט. ווארין מיין לעבין איז בילכיר. איך באדארף דאס ברויט פון מיינע וועגן. האט ער אים אנגיהויבן צו בעטין.

און ער האט אים זייער גיבעטין. איך וועל דיר געבין וואס איך וועל דיר געבן (נאר אין דער מדבר העלפט בונדאי קיין שום נאב ניט פאר ברויט) האט ער אים (נאר אין דער מדבר העלפט בונדאי קיין שום נאב ניט פאר ברויט) גיענפערט. וואס קאנסטו מיר געבין פאר ברויט אין דער מדבר.

האט ער אים גיאגט (דהיינו דער מענטש פון דעם פערד וואס ער האט עס גיבעטין דאס ברויט האט גיאגט צו דעם מענטשן פון די בהמות וואס ער איז גיווען דער אמתר בן מלך) איך גיב מיר אין גאנצן אוועק. איך פארקויף מיר צו דיר פאר א קנעכט פאר דעם ברויט.

האט ער זיך מיישב גיווען. (דהיינו דער מענטש פון די בהמות הבי"ל) קויפן א מענטשן איז פדאי אים צו געבין ברויט. האט ער אים גיקויפט פאר איין אייביגין קנעכט.

און ער האט אים גישווארין מיט שבועות. אז ער זאל אים זיין איין אייביגער קנעכט אפילו אז זיי וועלן קומען אין יישוב אריין. און ער זאל אים געבין ברויט. דהיינו זיי זאלן ביידע עסין פון דעם זאק ברויט ביז סע וועט אויס גיין.

און ער האט אַ גרויסן זיפֿץ גיטאן. צו וואס איף בין גיקומען.
אַז איף זאל זיין איין קנעכט. האט ער אים גיפֿרעגט (דײַנע דער אַמײד
בן מלך וואס ער איז זיין האר גיווען האט אים גיפֿרעגט) וואס פֿאַר אַ גדולה האַסטו
עס גיהאַט. אַז דו זיפֿצט. וואס דו ביסט דערצו גיקומען.

האט ער אים גיענפֿערט און האט אים דערצייילט. באַשׂר ער איז
גיווען איין מלך. האט מען אויף אים גיזאַגט. אַז ער איז פֿאַרביטין
גינארין וכ׳ כפֿ״ל. (ווארן דער מענטש פון דעם פֿערד דאס איז טאקע גיווען דער מלך
אַליו וואס צום אַמײד איז ער גיווען דער בן השפֿח)

האט ער פֿאַרטרײַבן זיין חבֿר (דײַנע דעם אַמײד בן מלך) אַמאַל איז אים
גיקומען אויף דער דיעה אַז ער האט ניט רעכט גיטאן. און ער האט
חִרְטָה גיהאַט וכ׳. פֿלעגט אים קומען אין זין אַלץ חִרְטוֹת תּמִיד
אויף דעם מעשֶׂה רע און אויף דער גרויסער עוולה וואס ער האט
אַקעגין זיין חבֿר גיטאן.

אַמאַל האט זיך אים גע׳חלֶמֶט אַז זיין תּיקוֹן איז. אַז ער זאל
אַוועק ווארפֿן די מלוכה. און ער זאל גיין ווי היז די אויגין וועלן
אים טראַגן. און דערמיט וועט ער פֿאַר רעכטין זיין חטא. האט ער
דאס נישט גיוואלט טאן. נאַר סע פֿלעגין אים מבלבֿל זיין תּמִיד די
דאזיגע חלומות. אַז ער זאל אזוי טאן.

ביז סע איז ביי אים גיבליבן אין דער דיעה אַז ער זאל אזוי
טאן. און ער האט אַוועק געווארפֿן די מלוכה. און איז גיגאַנגען ווי
ער איז גיגאַנגען ביז ער איז אַהער גיקומען. און היינט זאל ער זיין
אַ קנעכט. און דער הערשט דאס אַלץ און שווייגט (דײַנע דער אַמײד בן
מלך וואס ער האט גיטריבן בהמות. האט דאס אַלץ אויס גיהערט וואס דער דערצייילט אים אַלץ)
און ער האט זיך גיטראַכט. איף וועל שוין וויסן ווי אזוי זיך צו פֿירן
מיט דיר.

און זיי בייִדע זענען גיגאַנגען אין איינעם און זענען נאָך
גיגאַנגען דעם מענטשן פון דעם וואַלד. און דער קנעכט איז אים
נאָך גיגאַנגען (דײַנע דער מענטש פון דעם פֿערד וואס ער האט זיך פֿאַרקויפֿט פֿאַר אַ
קנעכט. איז נאָך גיגאַנגען נאָך דעם מענטשן פון די בהמות ווארין ער איז שוין זיין קנעכט גיווען.
און זיי בייִדע זענען נאָך גיגאַנגען דעם מענטשן פון דעם וואַלד)
און דערזווייל איז שוין אים אַבֿיסיל גרינגער גינארין (מחמת ער האט
ני האט שוין אַ קנעכט) אַז ער האט באַדאַרפֿט אויף הייבן עפֿעס אַ זאך
אַדער עפֿעס אַנדערש טון.

האט ער געהייסן זיין קנעכט אַז ער זאל עס אים אויף הייבן
אַדער עפֿעס טון. און זיי זענען אין איינעם נאָך גיגאַנגען דעם
מענטשן פון דעם וואַלד זענען זיי גיקומען צו איין אַרט. וואס
דאַרט איז געווען נחשים וַעקֶרבים (דײַנע שלעגן און עקדישין)

האט ער זיך זייער איבער גישאַקין. און מחמת פֿחד האט
ער גיפֿרעגט דעם מענטשן פון דעם וואַלד ווי אזוי וועלן מיר דא
אַריבער גיין האט ער אים גיענפֿערט. אַלאַ מאי ווי אזוי וועסטו
אַריין אין מיין שטוב. און האט אים געוויזן זיין שטוב ווי זי שטייט
אין דער לופֿטין.

זענען זיי גיגאַנגען מיט אים (דײַנע מיט דעם מענטשן פון דעם
וואַלד) און ער האט זיי בשלום איבער געפֿירט. און ער האט זיי
אַריין גיבראַכט אין זיין שטוב אַריין. און האט זיי גיגעבן עסין און
טרינקען. און איז אַוועק גיגאַנגען.

און דער (דײַנע דער אַמײד בן מלך וואס ער האט די בהמות געטריבן) האט זיך
געשאפֿט מיט זיין קנעכט. וואס ער האט גידאַרפֿט. האט עס דעם
קנעכט זייער פֿאַרדאַסין. וואס ער האט זיך פֿאַרקויפֿט פֿאַר אַ
קנעכט פון איין שעה וועגין וואס ער האט באַדאַרפֿט ברויט צו
עסין. ווארין היינט האט ער זיך שוין וואס צו עסין. און נאַר פון איין
שעה וועגין זאל ער זיין איין אייביגער קנעכט.

אחדר אין לאקוב פולין

מײן אַפּײַט

אין אלע אומשטענדן.

ישיבה אין ווארשע און נישט זיצן אין דעם שמאלן שטעטעלע. מײן טאטע האט מיר טאקע צוליב געטון און געלאזט פארן לערנען אין ווארשע, וואו איך האב זיך אנגעבינדן מיט א אמת'ן קשר צו די ברסלב'ע חסידים און זייער הייליגער רבי.

איך האב גאך אסאך צו דערציילן, איך וועל זיך דא אפשטעלן בעז"ה די אנדערע וואך וועל איך ממשיך זיין.

טייערע קינדער: דער אינגעלע יצחק, איז נישט קיין אנדערער ווי ר' יצחק געלבאך ז"ל

דא וועלן מיר ברענגען איינע פון די עובדות פון דעם חשוב'ן ברסלב'ער חסיד ר' יצחק געלבאך ז"ל

דער וואונדערליכער בעכער

״וואס זאגסטו צו דער המצאה, דו האלסט אז ס'וועט מצליח זיין?״ איז געווען דער שאלה פון א איד וואס איז געקומען זיך שואל עצה זיין מיט ר' יצחק וועגן א ביזנעס אינטערנעמעונג. דער איד האט געוואלט עפענען א זילבער פאבריק אבער ער האט נישט געהאט שטארקייט אריינצוטאנען אינעם געשעפט.

״זיכער זאלסטו טאן דערין, און איך וועל

המשך אויף קומענדיגער זייט

איך האב נישט באמערקט ווי די שעות לויפן דורך. א קול פון א דערוואקסענער איד וואס שטייט אונטער מיר האט מיר פלוצלינג אויפגעשאקלט. ער פרגעט מיר: ״אינגעלע, וואספארא ספר האסטו דא?״ איך ווייז אים דעם ספר, איך קען נישט פארשטיין ווי אזוי ער איז דא ארויסגעוואקסן אונטער מײן רוקן, דער איד בליקט אריין אינעם ספר: ״אויב ביזטו אזוי פארטון אין דעם ספר וועל איך דיר געבן די זעלבע ספר אבער א נייע״ זאגט דער איד וואס איז געווען א ברסלב'ער חסיד וועלכער איז געזעצן אין שול טאג און נאכט און עוסק געווען אין תורה און תפלה, גאר איך האב אים נישט באמערקט אריינקריכנדיג דורכן פענסטער. ״משה טאנצער׳ רופט מען אים אין שטעטל, ווייל ער טאנצט א גאנצן טאג. דא האלט מען אים פאר א משוגענעם, זיי פארשטייען נישט וואס עס ברענגט אים די רקודים וואס ער מאכט אזוי אפט.

איך האב זיך זייער געפרייט צו דעם שיינעם נייעם ספר. אינעם ספר איז געשטאנען דער גאמען פון דעם איד וואס האט געדריקט דעם ספר, ״רבי אהרן ציגלמאן פון ווארשע״. ער פארשפרייט טויזנטער ספרים דא אין פולין און איז מקרב א געוואלד מיט אידישע קינדער צום רבי'נס וועג.

ווען איך האב געזען אז אין ווארשע קאכט זיך א קעסל פון דעם רבי'נס פייער אויף א הויכע פלאם, האב איך זייער געבעטן מײן טאטן ער זאל מיר לאזן גיין לערנען אין א

געווען א סגולה צו רפואה:

“אין א פרייטאג אינדערפרי ווען איך בין געווען פארנומען מיט דער הכנות לשבת האב איך באקומען אן היסטערישע טעלעפאן רוף פון מיין טאכטער. מיט א בהלה האט זי מיר געשילדערט אז איר אייניקל האט שוין פאר א לאנגע צייט א אויער אנטצינדונג וואס האלט אין איין צוריקקומען. און די אנטביאטיק האט נישט קיין שליטה איבער דעם. יעצט איז ער געווארן האלב פארשלאפן פון הויכע היץ. ווען מען רעדט צו אים רעאגירט ער שוואך. ער זעט נישט אויס גוט.

איך בין געווארן זייער באזארגט פאר'ן קינד'ס וואוילזיין און אנגעהויבן צו מתפלל זיין פאר אים. איך האב מחליט געווען צו מהנה זיין דעם שבת קודש מיט עפעס ספעציעל מער ווי יעדע וואך. עס איז מיר איינגעפאלן ארויסצונעמען דעם הערליכן בעכער וואס איז געווען פארפאקט אין שאפע זייט מיין מאן'ס פטירה. איך האב עס שוין אויסגעפיצט און געלייגט צום טיש לכבוד שבת קודש. מיין זון האט געמאכט קידוש דערין ווען איך בין מתפלל בשעת מעשה.

דער ערשטער טעלעפאן רוף גלייך ביים זמן מוצאי שבת איז געווען פון מיין טאכטער. איר רואיגע קול האט מיר אנגעזאגט אז דער מצב האט זיך סטאביליזירט. מיין טאכטער האט מיר אנגעזאגט די גוטע בשורה אז דער קינד האט זיך אויפגעכאפט און ער גייט ב"ה צו בעסערונג.

המשך אויף קומענדיגער זייט זיין בעז"ה דיין ערשטער קונה", האט ר' יצחק אים פארזיכערט. דארט אויפ'ן פלאץ, ביים עק גאס אין מאה שערים, האט ר' יצחק באשטעלט א בעכער צו מאכן קידוש דערין. דער איד האט געמאכט א בעכער וואס איז געווען א מייסטערווערק, א כלי מפואר. ער האט אריינגעלייגט אלע זיינע כוחות אין דער ערשטער באשטעלונג.

דער בעכער איז אויסגעקומען אזוי פראכטיג און גרויס אז מען געדארף אריינלייגן א קלענערע גלאז דערין נישט צו דארפן טרינקען אזא גרויסער שיעור! פארשטייט זיך אז דער פרייז איז געווען א שפיגל צו איר גרויסקייט. אזא לוקסוס'דיגער בעכער וואלט ר' יצחק קיינמאל זיך נישט פארגינען אדער גע'חלומ'ט צו לאזן קאסטן, אבער צו העלפן א איד זיך צו שטעלן אויף די פוס איז דאס געווען א וויכטיגע הוצאה. שבת לייכטערס האבן די געלבאך'ס נאכנישט פארמאגט. די רעביצין יב"ח פלעגט צינדן די שבת ליכט אין קארטאפל. מען פלעגט אויפשניידן אפאר קארטאפלעך אין אויסגעגראבן א גרוב וואו מען האט אריינגעלייגט די לעכט צו צינדן. אפילו א מגורה האבן זיי נישט געהאט א לייטישער אבער א גרויסארטיגע בעכער וואס האט געקאסט א הון רב האבן זיי שוין פארמאגט!

דער בעכער וואס איז געמאכט געווארן מיט מסירות נפש האט א געוואלדיגע סגולה. רעביצין געלבאך תחי', דערציילט ווי אזוי דער אויסטערלישער בעכער איז

א שמועס מיט'ן זיידן

רעדסט, וואס מיינסטו נישט אמת'דיג?
למשל ווען איה דאווען אין חדר, וויל איה נישט
דאווענען הויה אויפן קול ווייל איה מיין עס
נישט אמת'דיג, איה קען זיה נישט אזוי גוט
ארויסברענגען וואס איה מיין צו זאגן... איה בין
נישט אזוי ערנסט מיט דו ווערטער וואס איה
זאג!

זיידע: יענקעלע דאס וואס דו קענסט נישט און
די ווייסט נישט און דו פילסט נישט, דאס זאגט
דיין יצר הרע דאס איז דמיונות אזוי זאגט דער
רבי אין תורה מ"ח צווייטן חלק, ווען א אינגל
וויל זיה נעמען צום דאווענען און זינגען צום
אויבערשטן דאכט זיה אים, ער מיינט אז דער
אויבערשטער דארף אים נישט.

די אלע דמיונות האט גארנישט מיט דיר צו
טון. דאס איז א גלאטער הוילער דמיון. אלע
חשבונות וואס דרייט זיה אין דיין קאפ קומט
גאר פון איין שלעכטער מלאך... הער אים
נישט אויס, ענדערש הער אויס דעם הייליגן
רבי'ן וואס זאגט קלאר אז דאס געשעט ווען
מען וויל זיה נעמען צו עפעס א הייליגע זאך...
ר' נתן ברענגט אז ווען א אינגל וויל זייער
שטארק טון א גוטע זאך, שיקט אים דער
אויבערשטער א גוטער מלאך וואס זאל אים
באגלייטן און העלפן אויספירן ער זאל דאס
קענען טון.

יענקעלע: זיידע האסט מיר באמת געגעבן
א שיינע חנופה מתנה. איה גיי בעטן דעם
אויבערשטן ער זאל מיר שיקן א גוטן מלאך
וואס זאל מיר העלפן דאווענען, מאכן
התבודדות, לערנען, און פארגינען מיינע
חברים, ער זאל מיר העלפן מיינע אויגן זאלן
נאר זען גוטס אין יעדן איינעם און יעדע זאך
וואס דער אויבערשטער טוט.

זיידע: איה וויל דיר נאר פארציילן א שיינע
מעשה וואס איז געשען מיט ר' לוי יצחק
בענדער אין גראדזיסק. ווען ר' לוי יצחק

יענקעלע: זיידע, מען גייט שוין אט אט צינדן
די חנופה ליכט. איה וויל שוין אנגרייטן מיין
מנורה אינדערפרי, אז ווען איה קום אהיים פון
חדר זאל עס שוין זיין גרייט!

זיידע: יענקעלע, איה האב זייער הנאה פון
דיין מסודר'דיגקייט, אז דו טראכסט שוין יא
פון חנופה כאפ אריין א קליינטשיגע תפלה
צום באשעפער, אז דו זאלסט קענען זינגען
שיין די זמירות ביים די מנורה, דיין טאטע
און מאמע זאלן הנאה האבן פון דיין זינגען,
דער אויבערשטער און אלע מלאכים וועלן זיה
אייןזאמלן צו הערן דיין זיסע קול.

יענקעלע: איה שעם זיה זייער צו זינגען הויה,
מיין טאטע בעט מיר אלעמאל איה זאל אים
צוהעלפן, אפער איה זינג נאר.. אפשר א
האלבע ניגון, סיי ווייל איה ווייס אז איה זינג
נישט שיין, און אויה בעקר ווייל איה מיין עס
נישט אמת'דיג.

זיידע: יענקעלע איה פארשטיי נישט וואס דו

איז נאה געווען גאנץ אַ אינגער קינד, איז געקומען צו פארן דער מושל, אין פוילן פלעגט מען זיי רופן דער גופערנאטאר, ער איז געווען דער מושל אויף יענער געגנט.

קומענדיג באזוכן די אידן, האבן זיך פארזאמלט די בעלי בתים און חשוב'ע אידן אין שול דארט אויפצונעמען דעם מושל מיט די שענסטע וואס זיי האבן געקענט צושטעלן מיט זייערע ארימקייט. זיי האבן נישט פארשטאנען צו גרויסארטיגע פאראדעס און לוקסוס אויפצונעמען דעם מושל ווי עס פאסט. דער מושל איז

אריינגעקומען אין דער ארימער שול.

עס האט זיך דארט אויפגעשטעלט דער רב רעדן, מיט זיין צוהאקטן פוילישן שפראך וואס ער האט נישט געקענט.

דער ראש הקהל האט געדארפט

איבערטייטשן אויף פויליש

די ברכות וואס דער רב האט געבענטשט דעם מושל, און אפילו זיין שפראך איז געווען זייער ארים. דער רב, איבערגעשטרענגט פון דער גאנצער עסקה, האט אינמיטן זיין דרשה גענומען די עק פון זיין רעקל און זיך אפגעווישט די שווייס פון נאז און פנים, דאס האט זייער פארשעמט די אידן און געווארפן אויף זיי א פחד אז דער מושל וואס איז גראדע נישט געווען אזא אידן ליב האבער, וועט דאס אפשר גורם זיין אז ער וועט אנטון שלעכטס פאר די אידן נאך אזא פשוט'ע אויפנאמע.

ווידעראום, די גוים האבן זיך פארזאמלט אין זייער קלויסטער. זיי האבן פארשטאנען

צו לוקסוס און רייכקייט. דארט איז געווען צוגעגרייט שיינע רויטע טאפעטן מיט גאר טייערע געשמירטע קוכן מיט געשמאקע גערופן. די דרשות זענען דארט געזאגט געווארן מיט שיינע און רייכע לשונות, מיט פיפגע חנופה'דיגע רייד וואס האט אויסגעזען רייע אויף גאר א הויכע שטאפל.

שטעל דיך פאר יענקעלע וואס דער מושל האט זיך אויסגעדריקט ווען ער האט זיך אהיימגעקערט נאכן באזוך אין שטאט: "דארט ביי די גוים איז געווען שיי, אבער ביי די אידן געווען אמת!"

ער האט געמיינט צו זאגן אז די אידן זענען געווען ארגינאל און קיין חניפה און חו של שקר. יעדעס ווארט וואס זיי האבן געזאגט האבן זיי געמיינט מיטן גאנצן אמת, אפילו אזוי ווי עס איז ארויסגעקומען.

פארשטייסט יענקעלע

ביי אונז אידן איז אמת! אפילו דער גוי פארשטייט אז דאס איז אמת, דארפן מיר זיכער וויסן אז אונזער דאווענען און זינגען איז אמת און ריין!!

יענקעלע: שפּח זידי, הא! איך גלייב טאקע אז דער אמת ליגט ביי מיר, ווייל מיין נשמה קומט דאך גלייך פון אונטערן פסא חכבוד, און דער אויפערשטער איז דאך וואמת ה' לעולם, איך ווארט שוין צו קענען זינגען דעם "נפשנו חפחה לה' עזרנו ומגננו הוא" איך האב זייער שטארק ליב דער ניגון 'רננו צדיקים'.

זידי: און אלע צדיקים איז גו עדן וועלן מיטזינגען...

באן סטאנציע אין גראדזיסק

דעם רבינ'ס אעשיות

נאמען _____
טעלפון _____
שטאט _____

בחינה אויף ספורי מעשיות

די עלעפטע מעשה (3) - דער בן מלך און בן שפחה וואס זענען פארביטן געווארן

- א. וועמען האט דער אמת'ער בן המלך געטון אינדערפרי ווען ער האט געזען אז די בהמות זענען נעבן אים?
- ער איז אראפ פון בוים זיי צו כאפן און זיי זענען ווייטער אנטלאפן
 - ער האט זיי געכאפט און צו געבונדן צו א בוים
 - ער האט זיי געשלאגן
- ב. וועמען האט דער אמת'ער בן המלך געפונען אויפ'ן בוים?
- דער סוחר
 - א מענטש
 - זיין חבר
- ג. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געענטפערט ווען ער האט זיי געפרעגט פון וואו קומסטו אהער?
- דורך די בהמות וואס זענען פארגאנגען (פארבלאנדעזט)
 - דורך די פערד וואס איז פארגאנגען
 - דורך עפעס א סוחר
- ד. וואס האבן זיי אפגעשמועסט?
- אז אפילו אז זיי וועלן קומען אין ישוב אריין זאלן זיי זיך אויך האלטן אינאיינעם
 - אז מ'דארף נישט נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
 - זיי האבן זיך מחזק געווען איינער דעם אנדערן
- ה. וואס האבן זיי געהערט נאנט צו אינדערפרי?
- א קול פון חיות וואס ברומען
 - זייער א גרויס געלעכטער
 - זיי קול פון די געזאנג פון פייגעלעך
- ו. וואס פאקטירט צו די בויעמער פון די קול פון די געלעכטער?
- זיי ציטערן
 - זיי פאלן אראפ
 - זיי צוברעכן זיך
- ז. וואס האבן זיי געזען ווען ס'איז געווארן טאג?
- די בהמות
 - די פערד
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ח. וואס האבן זיי געטון?
- ביידע זענען אראפ נאכלויפן - ער נאך די בהמות, און ער נאך די פערד
 - נאר דער בן המלך איז אראפ נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
 - נאר דער אנדערער מענטש איז אראפ נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
- ט. ווער האט געפונען א זאק מיט ברויט?
- דער אמת'ער בן המלך
 - דער צווייטער מענטש וואס איז געווען דארטן
 - ביידע צוזאמען
- א. וועמען האט דער אמת'ער בן המלך באגעגנט דארטן?
- א מענטש וואס זיינע עלטערן און עלטערניס עלטערן זענען אויפגעוואקסן אין וואלד
 - דער שומר פון וואלד
 - זיין טאטע
- א. וואס האט דער מענטש אים געענטפערט ווען ער האט געזאגט אז ער יאגט נאך זיינע בהמות?
- הער אויף צו נאך יאגן נאכן פערד
 - הער אויף צו נאך יאגן נאך דייע עוונות
 - הער אויף צו נאך יאגן נאך די בהמות
- ב. פאר וועלכע זאך האט דער אמת'ער בן המלך געגעבן ברויט פאר דער מענטש פון די פערד?
- אז ער וועט זיין, זיין קעכט ביז מ'קומט אין שטאט אריין
 - אז ער וועט זיין, זיין אייביגער קעכט
 - אז ער וועט אים געבן אסאך געלט
- ג. וואו איז געשטאנען די שטוב פון דער מענטש פון וואלד?
- אויף א בוים
 - אין דער לופט
 - אין הימל
- ד. וויאזוי זענען זיי אריין אין דעם שטוב?
- זיי זענען אריין געשפרונגען
 - איינער איז ארויף אויפ'ן אנדערן
 - דער מענטש פון וואלד האט זיי אהין געברענגט
- טו. וואס האט פארדראסן פאר דעם קעכט?
- אז ער האט זיך פארקויפט פאר א קעכט פאר איין שעה וואס ער האט געדארפט ברויט
 - פארוואס נישט ער האט געטראפן די ברויט
 - אז די פערד איז אים פארלוירן געווארן
- טז. וואס האט דער קעכט פארציילט פאר'ן אמת'ער בן המלך?
- אז ער איז געווען א קעניג און מ'האט אויף אים געזאגט אז ער איז פארביטן, האט ער פארטריבן זיין חבר דער אמת'ער בן המלך
 - אז עס פלעגן קומען אויף אים חרות פארוואס ער האט פארטריבן זיין חבר און ער האט זיך געחלוסיט אז זיין תיקון איז אז ער זאל גיין וואו אהין זיינע אויגן טראגן אים
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ז. וואס לערנסטו זיך דערווייל ארויס פון די מעשה?
- אז וועגן מ'האט עבירות מיינט מען אז מ'דארף שווער ארבעטן (נאכלויפן די בהמות)
 - אז מ'דארף ווארטן ביז מ'זעהט די ישועה
 - אז איך בין א בן ה____, א קינד פון דעם _____.

- א. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געטון אינדערפרי ווען ער האט געזען אז די בהמות זענען נעבן אים?
- ער איז אראפ פון בוים זיי צו כאפן און זיי זענען ווייטער אנטלאפן
 - ער האט זיי געכאפט און צו געבונדן צו א בוים
 - ער האט זיי געשלאגן
- ב. וועמען האט דער אמת'ער בן המלך געפונען אויפ'ן בוים?
- דער סוחר
 - א מענטש
 - זיין חבר
- ג. וואס האט דער אמת'ער בן המלך געענטפערט ווען ער האט זיי געפרעגט פון וואו קומסטו אהער?
- דורך די בהמות וואס זענען פארגאנגען (פארבלאנדעזט)
 - דורך די פערד וואס איז פארגאנגען
 - דורך עפעס א סוחר
- ד. וואס האבן זיי אפגעשמועסט?
- אז אפילו אז זיי וועלן קומען אין ישוב אריין זאלן זיי זיך אויך האלטן אינאיינעם
 - אז מ'דארף נישט נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
 - זיי האבן זיך מחזק געווען איינער דעם אנדערן
- ה. וואס האבן זיי געהערט נאנט צו אינדערפרי?
- א קול פון חיות וואס ברומען
 - זייער א גרויס געלעכטער
 - זיי קול פון די געזאנג פון פייגעלעך
- ו. וואס פאקטירט צו די בויעמער פון די קול פון די געלעכטער?
- זיי ציטערן
 - זיי פאלן אראפ
 - זיי צוברעכן זיך
- ז. וואס האבן זיי געזען ווען ס'איז געווארן טאג?
- די בהמות
 - די פערד
 - ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ח. וואס האבן זיי געטון?
- ביידע זענען אראפ נאכלויפן - ער נאך די בהמות, און ער נאך די פערד
 - נאר דער בן המלך איז אראפ נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
 - נאר דער אנדערער מענטש איז אראפ נאכלויפן נאך די בהמות און די פערד
- ט. ווער האט געפונען א זאק מיט ברויט?
- דער אמת'ער בן המלך
 - דער צווייטער מענטש וואס איז געווען דארטן
 - ביידע צוזאמען

מיט אסאך הצלחה!!!

די סיפורי מעשיות וואס דער הייליגער רבי האט דערציילט זענען קודש קדיש, זיין כוונה איז געווען אונז צו אויפוועקן פון טיפן שלאף, אזוי ווי דער רבי האט געזאגט אז "די סיפורי מעשיות זענען מסוגל צו אויפוועקן פון שלאף."

דער הייליגער רבי האט געזאגט אז אין יעדע ווארט פון די הייליגע מעשיות זענען באהאלטן סודות התורה, און אפילו א פשוטער מענטש וואס וועט עס לערנען, קען ארויס נעמען פון דעם מוסר און התעוררות צו השם יתברך.

צו ענטפערן די
בחינות און אריינגיין
אינעם גורל,

02-5-3333-72

646-518-1095

1-518-329-9149

צו הערן די געווינער
דרוק נומער 4

המשך פון זייט 1

ווען אַ אַיד זעט וואו ווייט ער איז פון
באַשעפער און פאַרט האט ער זוכה געווען
אַז ביי אים אין שטוב צינד מען אַן אַזעלכע
הייליגע לעכטעלעך, וואס איז מרמז אויף די
תורה, אַז מיר האבן נאך שייכות צו די הייליגע
תורה און אירע מצוות, שרייט זיך אים ארויס אַ
לידל צום באשעפער...

לאמיר זיך פארשטעלן אַ אינגל וואס איז זייער
קראנק רח"ל און אסאך דאקטוירים האבן
שוין פרובירט מיט אלע הייל-מיטלען אים צו
אויסהיילן אבער אַן ערפאלג, גארנישט האט
נישט געהאלפן, די קרענק שטארק זיך אויף
אים פון טאג צו טאג. ביי ווען איין טאג, איז
געקומען אַ גרויסער דאקטאר און געזאגט אַז
אין גאר אַ ווייטע לאנד - וואו עס קומען דארט
נישט אַן קיין עראפלאנען - וואקסט אַ געוואוקסט
וואס האט אין זיך גאר שטארקע כוחות צו
קרענען היילן אלע סארטן קרענק, עס האבן זיך
גלייך אונטערגעגארטלט גרויסע עסקנים און
צוגעשטעלט אַ ספעציעלן עראפלאן וואס זאל
ברענגען די רפואה פון דעם ווייטן מדינה פאר
דעם אינגל.

די חנופה ליכטל, וואס איז אַזא הייליגע רפואה
פאר אונזער נפש און עס קומט פון גאר גאר
אַ הויכע און ווייטע פלאץ פון טויזנטער און
צענדליגע טויזנטער וועלטן ווייט פון אונז,
"ממרחק תביא לחמה" האט דער אויבערשטער
דער רופא פל בשׁר מיט זיין גרויס רחמנות
עס צוגעשיקט צו אונז אינדער־היים אויף
אונזער מנורה'לע, מיין קנויטעלע מיט אונזער
קראנקער נפש, אלעס מיט זיין גרויס רחמנות
און ליבשאפט מיר זאלן זיך אויסהיילן און
ווערן נאנט צו אים, נישט קיין חילוק ווי

שטארק קראנק מיר זענען. און דערמיט זענען
מיר פארזיכערט מיט אַ פעסטע בטחון אַז ער
וועט זיכער אויספירן און טון פאר אונז נאך
וואונדער ביז דער אויבערשטער וועט אינגאנצן
אויספירן ווייל "דבר אלקינו יקום לעולם" "גאט
פירט שטענדיג אויס!" (שילוח הקן ה')

לאמיר טאקע פרייליך זיין אַז מיר זענען
אידן, מיר גייען בעז"ה צינדן חנופה ליכט
בתמימות און בפשיטות, אויף אונזער מנורה.
די קליין ליכטעלע וועט אונז ליכטיג מאכן און
ברענגען נאנט צום באשעפער און באלייכטן
אלע פינסטערע פלעצער וואו מיר האבן דארט
נאך נישט מגלה געווען אַז דער אויבערשטער
געפינט זיך אויף דארט. און בקרוב וועט נתגלה
ווערן דעם רבי'נס ליכט אויף דער וועלט, דעם
רבי'נס עצות בפרט די עצה פון לויבן און דאנקן
"בצר הרחבת ל"י" און די עצה פון "התבודדות"
און טרעפן אונזערע "נקודות טובות" וועט ווערן
אַנגענומען אויף דער גאנצער וועלט, בקרוב

וועלן מיר
זיין מיט
מ ש י ה
צ ד ק נ ו
און אלע
א י ד י ש ע
ק י נ ד ע ר
אינאיינעם,
אַמן.

